NEJLA ARSLAN KURT

SIRAYET

ROMAN

Ya öldürecek ya da olmayı istemeyeceğin
bir varlığa dönüşeceksin.
Peki ya aşk? O daima bir muamma.

Hayat

SIRAYET

© 2020, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.
ISBN: 978-605-151-337-9
Sertifika No: 44968

Hayat Yayınları : 711
Edebiyat : 112
Kitabın Adı : Sirayet
Yazarı : Nejla Arslan Kurt
Yayın Editörü : Erol Şahnacı
Metin Editörü : Betül Osmanoğlu
Kapak : Enis Ak
İç Tasarım : Hayat Yayınları
Baskı Yeri & Tarihi : Ankara, 2020
Baskı & Cilt : Ertem Basım

Başkent Organize sanayi Bölgesi 22. Cadde
No: 8 Malıköy-Temelli / Ankara
Tel: (0312) 284 18 14

Sertifika No: 48083

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
/hayatyayinlari /hayatyayinlari

NEJLA ARSLAN KURT

SIRAYET

Yazardan

Bu kitabı yazmamdaki en büyük etki, yıllar önce okuduğum bir haberdi. O zamanlar yaptığım araştırmalar ve hayretle öğrendiğim komplo teorileri beni derinden etkilemişti, akabinde de böyle bir kitap yazmaya karar vermiştim. Taslağını çok önceden oluşturduğum bu kitabı, bugün yazmaya başladım. İnşallah böyle bir şey asla gerçekleşmez ve bu tür komplo teorileri, hayal gücü fazla gelişmiş insanların hayal ürünleri olarak kalır. Ancak yadsınamaz bazı gerçekler var ki bunlara kitabın içeriğinde değinmeye çalışacağım. İnsanları bilinçlendirmek, biz geniş kitlelere ulaşabilen kişilerin asli görevidir. Ben de bu sebeple fikirlerimi sizinle paylaşmak istedim.

Keyifli Okumalar…

Nejla Arslan

Bu kitabı yazmamda en büyük destekçilerim olan çocuklarım Nur, Elvan Ece ve Eren'e; eşim Ercan Bey'e teşekkür ederim.

Özellikle yazım esnasında çayımı, kahvemi eksik etmeyen kızım Nur'uma minneti borç bilirim.

Sizi çok seviyorum, iyi ki varsınız…

"Tüfek çıktı mertlik bozuldu, eğri kılıç kınında paslanmalıdır." demiş Köroğlu, ta 1580'li yıllarda… Peki, günümüzü görse ne derdi acaba bu muhterem zat? Düşmanın bile belli olmadığı bu zamanda silahın masum kaldığını görse ne yapardı?

* * *

Gecenin dolunayı, odamın penceresinden sızıp yatağımın üzerine düşüyordu. Dolunayda ışıldayan parmağımdaki alyansa bakıp gülümsedim. Zira bu, uzun süredir başıma gelen en güzel şeydi benim için. Daha saatler önce aile içi küçük bir nişanla sevdiğim adam ile evlilik yolundaki ilk adımımızı atmış bulunuyorduk. Saatlerin ilerlemesine, vaktin sabaha yaklaşmasına rağmen içimdeki o bastıramadığım mutluluk ve heyecan hissi uyumama engel oluyordu. Oysa birkaç saat sonra kalkıp işe gidecektim. Eğer geç kalırsam başhemşire, diğerlerine yaptığı gibi herkesin içinde beni azarlar ve ceza olarak o gece mesaiye bırakırdı. Diğer hemşireler ve staj arkadaşlarım iyi olsa da başhemşirenin bu kök söktürmeleri bazen sağlık bölümünü seçtiğime beni pişman ediyordu. Oysa Hakan ile tanışmamızı bu bölüme borçluydum.

Üçüncü sınıfta hastane değişikliği yaptığımda tanımıştım onu. O da benim gibi staj görüyordu ama stajını tamamlamak üzereydi. Aynı hastanede sadece iki ay gibi kısa bir süre aynı ortamı paylaşmıştık ve bu süre zarfında birbirimizle hiç konuşmamıştık. Karşılaştığımız zamanlarda ona bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum ve ara sıra onun da bana baktığını yakalayıp mutlu oluyordum. Stajını tamamlamaya yakın ben gideceği için üzülürken bizim kızlardan biri gelip "Hakan Hoca ek binanın yangın merdivenine seni çağırıyor." dediğinde kalbim ağzımda ata ata gitmiştim yanına. Ve o, lafı hiç dolandırmadan pat diye benden hoşlandığını ve beni daha yakından tanımak istediğini söyleyivermişti. Bense o an ne söyleyeceğimi bilemeyerek "Bilmem ki…" diye gevelemiştim. Sonrasında ise her şey hızla gelişmiş ve her molada onunla konuşurken bulmuştum kendimi. İki hafta sonra mezun olduğunda mezuniyetine katılıp ailesiyle tanışacak kadar ilerlemişti aramızdaki ilişki. O bir doktor adayıydı. Bitirdiğinde adının başına genel cerrah unvanı gelecekti.

Öyle de oldu. Okulu bitirdi ve gelen teklifle başkentte özel bir hastanede hekim olarak görevine başladı. Aramızdaki mesafeler uzayınca bir süre sonra beni unutacağını düşünmüş hatta kahrolsam da buna kendimi hazırlamıştım. Ama öyle olmadı. Ne aramızdaki mesafeler ne de statü farkımız sevgimizi etkilemedi. Öyle ki mezun olmama yakın Hakan, "Bu işi resmiyete dökme

vakti geldi." diyerek ailesini ailemle tanıştırmaya getirdi. Sonrasında küçük bir nişanla artık bu işin adını koymuş olduk ve yaz ortasında düğünümüzü yapmaya karar verdik. Daha kasım ayında olmamıza rağmen ben, evleneceğimiz günü iple çekiyordum. Bu evliliği Hakan'a olan sevgim kadar, bu evden kurtulmak için de istiyordum. Kendimi yabancı biri gibi hissettiğim bu evden bir an önce ayrılmak, sıcak yuvamda aile saadeti yaşamak istiyordum. Düşüncesi bile ne hoştu… Yakında gerçek olacağını bilmek, mutluluktan uykularımı kaçırıyordu. Yine de uyumalıydım. Eğer mezun olmak istiyorsam başhemşireye biraz daha dayanmalıydım. Bu düşüncelerle bir kez daha gözlerimi kapatıp kendimi uyumaya zorladım. Birkaç saat, birkaç saat dahi uyusam yeterdi…

* * *

Ertesi sabah üvey annem Banu'nun mutfaktan gelen bağırtısıyla araladım gözlerimi:

"Elvan uyan artık! Bu kaçıncı seslenişim!"

Gözlerimi zoraki aralarken kolumdaki saate baktım. Saat yedi buçuktu ve benim sekizde hastanede olmam gerekiyordu. Uyku mahmurluğum hızla açıldı. Yataktan yay gibi fırlayıp elbise dolabına koştum ve elime ilk geçenleri giyindim. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra saçıma hızla birkaç tarak darbesi vurdum. Odadan çıktığımda üvey annem ve kız kardeşim Defne kahvaltı masasındaydı. Defne'ye ufak bir göz kırpıp, gülümseyerek dış kapıya

doğru yol aldım. Yere oturmuş botlarımı giyerken üvey annem içerden seslendi:

"Kahvaltını yapmadan mı çıkacaksın?"

Aceleyle bağcıklarımı bağlarken cevap verdim:

"Evet, geç kalmak istemiyorum."

Hızla kapıdan çıkıp, merdivenleri seke seke inerek bahçe kapısının önüne vardım. Tekrar saate baktım. İşbaşı yapmama yirmi dakika kalmıştı ve ben ancak kuş olup uçarsam yetişebilirdim. Yine de ümidimi kaybetmek istemedim. Otobüse binmek için koşarak durağa gelince staj arkadaşım Aysun'a, "Biraz geç kalabilirim, lütfen benim için Zerrin Hanım'ı idare et." diye mesaj attım. O sırada yanaşan otobüsün gözümde Hızır'dan farkı yoktu. Hastaneye varana kadar belki elli defa kolumu kaldırıp saate baktım. Saat artık sekizi geçmeye başladığında içimdeki korku da giderek arttı. Bu uykusuz hâlimde gece mesaiye kalmaya bile razıydım; Korkumun asıl nedeni, herkesin içinde o kadının hışmına uğramaktı. Nitekim öyle olacağa da benziyordu. Saat sekizi dokuz geçerken üniformamı giyinip pansuman odasına koştum. Odada Saliha Hemşire, stajyerlerden Seda'ya bir yaralıya pansuman yaptırırken stajyer kızlardan Aysun ve Hatice başlarında durmuş onu izliyordu. Saliha Hemşire, genelde pek rastlanılmayan vakalarda öğrenmemiz için böyle yapardı. Sessizce yaklaştım yanlarına. Onlar gibi yaraya uygulanan pansumanı izlemeye başladım ancak kalbim

koşturmadan ve korkudan ağzımın içinde atıyordu sanki. Seda, otuzlu yaşlardaki erkek hastanın sağ bacağında bulunan tahminimce ikinci derece kaynar su yanığını temizlerken Saliha hemşire de bir yandan sakin bir sesle bize anlatıyordu:

"Küçük çaplı ve kontrolsüz patlamayacağı düşünülen su kesecikleri yerinde bırakılabilir. Büyük su keseciklerinin boşaltılması gerekiyor çünkü bu, yaranın iyileşmesini yavaşlatır ve daha fazla acıya neden olur."

Aysun, hemen yanında durduğumu fark edince kulağıma doğru fısıldadı:

"Neredesin sen Allah aşkına? Hiç geç kalmazdın, bir şey mi oldu?"

Aysun'a cevaben hafifçe sağ elimi kaldırıp alyansımı gösterdim. Aysun'un yüzü sevinçle parladı:

"İnanamıyorum. Hakan Hoca'yla mı?"

Hafifçe başımı salladım:

"Evet, dün gece aile arası bir yüzük taktık o kadar."

Saliha Hemşire:

"Gördüğünüz gibi bu geniş bir yara ve bu durumlarda %1 gümüş sülfadiyazin kullanacağız."

Aysun artık yaradan çok benim nişanımla ilgileniyordu:

"Hakan Hoca burada mı şimdi?"

"Hayır, uçakla sadece birkaç saatliğine gelip gitti."

O sırada fısıltıları duyan Saliha Hemşire uyarır gibi dönüp bize baktı. Beni fark edince bakışları bende yoğunlaştı ama hiçbir şey demeden dönüp devam etti:

"Unutmayın! Parafin emdirilmiş dokumalar, yaraya yapışmayacağından ötürü pansuman değişiminde ağrıyı azaltır."

Saliha Hemşire'yi kızdırmak, şu anda isteyeceğim en son şey olsa da bu soruyu sormalıydım. Aysun'a doğru eğilip fısıldadım:

"Zerrin Hanım nerede? Yokluğumu fark etti mi?"

Aysun hafifçe sallanıp omzunu omzuma çarptı:

"Hadi yine iyisin. Zerrin Hanım teftiş için daha gelmedi. Sanırım bugün o da senin gibi geç kaldı."

İşte bu rahat bir nefes almama sebep olmuştu. Bu sırada yine Saliha Hemşire'nin uyarıcı sesi duyuldu:

"Evet, son bandajlama işlemini de bizim için Elvan yapsın."

Dönüp bana baktı:

"Elvan, gel böyle."

Lafını ikiletmeden gidip hastanın başında durdum. Sanırım konuştuğumuzu duyduğu için böyle bir şey istemişti benden ama bu isteğe can kurbandı. Hele de Zerrin Hanım'ın yaptıklarını göz önünde bulundursak bunu ödül bile sayabilirdim.

Öğle arasına yemekhaneye çıktığımızda parmağımdaki alyansı gören kızlar bir anda etrafımı sardı. Kızlar arasında böyle şeyler hep bir merak konusu olmuştur. Hepsi sırayla tebrik ederken meraklı sorular da peş peşe sıralanıyordu:

"Gerçekten Hakan Hoca ile mi nişanlandın?"

"Evet, gerçekten Hakan Hoca ile nişanlandım."

"Sizi hınzırlar. Onca zaman hiç belli etmediniz. Peki, düğün tarihi belli oldu mu?"

"Evet, yaz ortası gibi düşünüyoruz."

"Hala inanamıyorum. Evlenince sen de mi başkente gideceksin?"

"Eşimin işi dolayısıyla evet."

Ona eşim demek bile öyle hoşuma gitmişti ki sonrasında gülümsemekten kendimi alıkoyamadım. Kızlar meraklarını bir nebze olsun giderip yanımdan ayrılınca daha samimi olduğum üç arkadaşımla yalnız kalmıştım.

Yemek sonrasında kızlarla kâğıt bardakta birer çay alıp terasa çıktık. Aramızda sadece Seda sigara içiyordu ve biz de onu yalnız bırakmamak için genellikle onun yanında dururduk. Soğuk artık kendini iyiden iyiye hissettirmeye başlamıştı. Sol elimi sırtıma geçirdiğim hırkanın cebine sokarken sağ elimdeki çayımı yudumladım. O sırada telefonumun titrediğini hissettim. Arayan kişinin Hakan olduğundan o kadar emindim ki telefonu çıkarıp ekra-

nına bakmadan kızlardan biraz uzaklaştım. Telefonumu çıkardığımda yanılmadığımı anlayıp mutlu oldum:

"Alo, Hakan."

"Sevgili nişanlım."

Bu hitap hoşuma gitmişti. Gülümsemem yüzümde genişledi:

"Dün geceden beri nasılsın? Umarım yolculuğun rahat geçmiştir."

"Yolculukta sıkıntı yaşamadım ama inanır mısın dün gece sabaha kadar uyuyamadım."

Bu duyduğum şey daha da hoşuma gitmişti. Gülmekten kendimi alamayarak cevap verdim:

"İnanırım çünkü ben de uyuyamadım."

"Elvan!"

Kızlar bana seslenince dönüp onlara baktım:

"Mola bitti, hadi, aşağı iniyoruz."

Elimle telefonun ahizesini kapatıp kızlara seslendim:

"Tamam, hemen geliyorum."

Ardından elimi çekip hiç istemesem de Hakan'a telefonu kapatmam gerektiğini söyledim:

"Kavuşacağımız günü iple çekiyorum sevgili nişanlım. Seni seviyorum."

Cevaben, "Ben de seni seviyorum." diyemedim. Sadece titrek bir sesle, "Ben de…" deyip kapadım telefonu. Nedense böyle şeylerde hep bir utanma hissi yaşı-

yordum. Oysa mesajlarda gayet rahattım. İş konuşmaya geldiğinde ise dut yemiş bülbülden farksız oluyordum. Hakan'ın beni sevmesindeki en büyük sebep doğal olmammış. Herhâlde bunu söylerken bu hâllerimi kast etmemişti. Konuşmaktan bile aciz bir şaşkına dönüyordum. Yine de Hakan'la her konuştuğumda kendimi dünyanın en mutlu insanı gibi hissediyordum, tıpkı şu an hissettiğim gibi… Telefonu kapatıp cebime koyduğumda yüzümde hâlâ koca bir gülümseme vardı. Sevmek, sevilmek ne güzeldi ve ne büyük nimetti. Şükürler olsun ki bunu tatmıştım ve yaşamım hiç olmadığı kadar renklenmişti.

Hastane çıkışı yine otobüse binip evin yolunu tuttum. Otobüs durağıyla evin arası tam beş dakikalık yürüme mesafesindeydi. Hızlı yürüdüğümde bu süreyi iki dakikaya kadar düşürebiliyordum ama şimdi hiç acelem yoktu. Üstelik de yorgundum. Bu yüzden adımlarımı aheste aheste atarak ilerlemeye başladım. Havalar artık iyiden iyiye soğumuştu. Ellerimi kabanımın ceplerine yerleştirdim. Dün gece yağan yağmurdan ıslanan sarı yapraklar asfalta yapışmış, üzerlerine bastıkça botumun altında gıcırdıyordu. Oturduğumuz sokağa girdiğimde sokağın başındaki evin sahibi Sadi Amca'yı her zamanki gibi kapısının önünde oturmuş biraz ilerde top oynayan çocukları seyrederken gördüm. Yaşını bile bilmediğim bu yaşlı adamı doğduğumdan beri tanıyordum. Sokak sakinleri onun biraz kaçık olduğunu düşünse de severdi. Zira kimseye zararı olmayan, kendi hâlinde bir adamcağızdı…

Onun hakkında etrafta tuhaf söylentiler dönüyordu. Bunlar, onun eskiden orduda görev aldığı, derin devlette çalıştığı hatta başka ülkelere gönderilmiş bir casus olduğu türde söylentilerdi. Elbette bunda Sadi Amca'nın anlattığı komplo teorilerinin etkisi de büyüktü. Sürekli dış güçlerin bizi nasıl yavaş yavaş ele geçirdiğinden, amaçlarının hiç de masum olmadığından ve yakında bütün dünyada çıkacak bir savaştan bahsedip duruyordu.

Bana sorulursa o, hayatının büyük bir bölümünü yalnız geçirdiği için hayal gücü fazla gelişmiş yaşlı bir adamdı. Duyduğuma göre hiç evlenmemiş, evine gidip gelen bir akrabası da yoktu. Hâl böyle olunca evde sıkılır, genellikle de kapı önünde oturup bu komplo teorilerini anlatacak birilerini arardı.

Sanıyorum ki bugünkü sohbet arkadaşı ben olacaktım. Her ne kadar anlattıkları uçuk gelse de onu dinlemekten keyif aldığım için tereddüt etmeden adımlarımı ona doğru çevirdim. Yaklaşınca beni fark ederek dönüp yüzüme baktı:

"Oo Elvan kızım. İşten mi dönüyorsun?"

Gülümseyerek yanına otururken cevap verdim:

"Evet, Sadi Amca. Nasılsın bakalım görüşmeyeli?"

Elini havada sallayarak konuşmaya başladı. Gözleri hâlâ ileride oyun oynayan çocukların üzerindeydi:

"Nasıl olayım işte, ölüme gün sayıp duruyorum. Vakit geçmeyince de kendimi dışarı atıyorum."

Kaşlarımı çattım:

"O nasıl bir söz Sadi Amca. Gördüğüm kadarıyla gayet iyisin, bence sen şu yaşında bile on tane genci cebinden çıkarırsın."

Geceden kalma pijamaları üzerindeydi Sadi Amca'nın. Omzunda kollarını giymeyip yalnızca üzerine attığı koyu kahverengi bir hırka vardı ve kıpırdandıkça hırkanın boş kolları oturduğu basmağa değiyordu. Zayıf ve çelimsiz bedeniyle iki büklüm vaziyette oturmaktan sırtında bir kambur oluşmuştu. Ayağına giydiği terlikler sanki bir numara büyük gelmiş gibiydi ya da Sadi Amca'nın ayakları bir erkeğe göre fazla küçüktü. Çorabı ile pijamasının paçası arasında açık kalan küçük boşluktan buruşuk ve lekeli ayak bilekleri görünüyordu. Sadi Amca gülümsedi. Gülümseyince sağ üst damağındaki eksik dişi göründü. Çukura düşen gözleri kısılıp biraz daha kırıştı. Söylediğim sözlerin gururunu okşadığı belliydi:

"Hayırdır Elvan kızım?"

Soruyu Sadi Amca'ya baktığımda anladım. Zira bakışları parmağımdaki alyans üzerinde yoğunlaşmıştı. Gün boyu her fırsatta dokunduğum yüzüğüme bir kez daha dokundum ve parmağımda çevirirken sevincimi gizleyemeden cevapladım:

"Ben dün gece nişanlandım Sadi Amca."

Sadi Amca hem şaşırdı hem de mutlu oldu:

"Deme! Demek sen de gelin olup gideceksin ha! Oysa şu sokakta top sektirdiğin günler daha dün gibi gözümün önünde."

Baktığı tarafa bakıp gülümsedim:

"Öyle ama şimdi büyüdüm ve yakında gelin olup gidiyorum."

"Düğün ne zaman?"

"Önümüzdeki yaz; temmuz, ağustos gibi düşünüyoruz."

"O kadar yakın demek. Söyle bakalım, şanslı damat adayımız ne iş yapıyor?"

"Genel cerrah. Şu an başkentte özel bir hastanede çalışıyor."

Sadi Amca gülen yüzüyle sevincimi paylaşır gibiydi. Gerçekten mutlu mu olmuştu yoksa nezaketen mi sevincime müşterekti bilemedim ama ben tanıyıp tanımadığım herkesle bu sevincimi paylaşmak istediğim için çok da umursamadım.

Laf yine çok sürmeden, dönüp dolaşıp gizli güçlere, onların planlarına ve yakında yaşanacak felaketlere gelmişti. Sadi Amca, kendince vakıf olduğu konulara geçtiğinde yüzüne her zamanki ciddiyetini takındı:

"Son günlerde haberleri izledin mi? Salgın haberlerini duydun mu?"

Birkaç gün önce izlediğim bir haberi anımsayarak cevap verdim:

"Ah, evet. Grip salgını değil mi? Bu yıl diğer yıllara nazaran daha fazla görülüyormuş. Her on kişiden iki ya da üçünün hastalığa yakalandığını düşünüyorlar."

Sadi Amca beni onayladı:

"Evet, ondan bahsediyorum. Ne düşünüyorsun bu konuda?"

Sadi Amca cevaplarımı analiz eder gibiydi. Bu yüzden daha temkinli ve iyi bir cevap verme ihtiyacı hissettim:

"Bence salgın daha da ilerlemeden önlemler alınmalı."

"Nasıl mesela?" diye sordu bu kez. Biraz düşündükten sonra onu cevapladım:

"Mesela aşı yapılmalı. Madem hastalık bütün toplumu tehdit ediyor, tedavisi zahmetli ve bir o kadar da pahalıya mal oluyor, o zaman vücudumuzun onu önceden tanıyıp savunma mekanizmasını zamanında devreye sokabilmesi için aşı ile bu virüsü vücudumuza tanıtmalıyız."

Bilimsel bir yanıt verdiğim için Sadi Amca'dan takdir dolu bir karşılık beklerken tam tersi oldu:

"İşte insanların böyle düşünmesini istiyorlar. Çünkü insanların böyle düşünmesi onların işlerini kolaylaştırıyor, ekmeklerine yağ sürüyor."

Bu defa sorma sırası bendeydi:

"Kim bunlar Sadi Amca? Neden böyle bir şey yapsınlar ki? Bu onlara ne kazandırır?"

Sadi Amca, sanki bu soruyu bekliyormuş gibi aynı hızda cevapladı:

"Para! Bu onlara tonlarca para kazandırır! Günümüzdeki hastalıkların çoğunun aslında laboratuvarda bulunduğunu söylesem?"

Ben şaşkın şaşkın bakarken devam etti:

"Hatta daha da ileri gidip bu hastalıkların tedavileri mümkünken bilerek tedavi etmediklerini ve insanları ilaçlara bağımlı kıldıklarını, bu şekilde de her yıl milyon dolarlar kaldırdıklarını söylesem bana inanır mısın?"

Buradan kalkıp iki adım ötedeki evime gittiğimde Sadi Amca'nın tüm bu anlattıklarının birer deli saçması gibi geleceğini biliyordum ama onu dinlerken onun büyüsüne kapılmamak elde değildi. Değil dış güçlerin planlarından, uzaylılardan bile bahsetse aynı merak ve inançla dinlerdi insan. Zira bir deliye göre fazla güzel ve ikna edici bir dile sahipti. Hele de mevzu bu konular olduğunda çok önemli bir seminerde konuşma yapar gibi etkili konuşurdu. İddia ettiği her şeyi öyle destekli anlatırdı ki inkâr etmek ya da aksini savunmak mümkün değildi. Keza onun büyüsüne kendimi kaptırmış bir vaziyette sordum:

"Peki, bu hastalıklara yakalanmamak için ne yapmamız lazım?"

Sadi Amca ciddiyetle cevapladı:

"İşte bu biraz zor... Çünkü sana seçim hakkı sunmuyorlar, seni mecbur kılıyorlar. Eskiden her şey el yapımıyken şimdi makineye döndü. İnsanlar kolaylığa alıştığı için ihtiyaçlarını kendi emekleriyle karşılamak yerine parayla almaya başladı. Toprak ile uğraşan, kendi yetiştirip yiyen insanlar yok denecek kadar azaldı. İş artık öyle bir hâl aldı ki ev yemekleri bile market raflarında kendine yer bulur oldu. Fastfood girdi hayatımıza. Bizi içten içe zehirledi…"

Sadi Amca ile başa çıkamayacağımı bilsem de yine de düşüncemi dile getirdim. Belki de doğrusunu öğrenmek istediğim için aklımdakileri söylüyordum:

"Sadi Amca, bu o kadar da kötü bir durum değil ki. Eskiden yokluk varmış; insanların bir kat, bilemedin iki kat kıyafeti olurmuş, üçüncüsü lüksmüş. Keza yemek de öyle… İneğine bel bağlayan adam, ineği öldüğünde yemeğini yavan yemek zorunda kalırmış. Mahsulü beklediği gibi çıkmayan adam, o kışı zor atlatırmış. Oysa şimdi öyle mi? Yavan yemek şöyle dursun çok şükür ki sofralarımızda en az iki üç çeşit yemeğimiz oluyor."

Sadi Amca hafifçe tebessüm etti. Bakışları, "Ah Elvan, şimdi ben sana bir çırpıda doğru bildiklerimi nasıl anlatayım?" der gibiydi âdeta. Derince bir soluk çekip konuşmaya başladı:

"Dışarıdan bakıldığında tam da böyle tozpembe görünüyor ama içine girdikçe pembe rengi akıyor ve geride sadece tozu kalıyor. O aşını yavan yemek zorunda kalan adam en azından sağlıklı besleniyordu. Şimdilerdeyse ne yediğimiz belli ne de içtiğimiz. Geçen gün gazetede merdiven altı üreticilerin siyah zeytinin rengini tutturmak için tekstil boyası kullandıklarını hatta zeytinlerin paslı tenekelerde bekletildiklerini okudum. Bunun gibi birçok gıda hilesi var ve bunlar sadece gün yüzüne çıkarılanlar… Ya çıkarılmayanlar?"

Kısa süren bir sessizlikten sonra Sadi Amca devam etti:

"Sertifikalı gıda ürünleri dahi masum değil. İçindeki katkı maddeleri bana göre zehirle eşdeğer. Bunun yanı sıra bir de ithal gıdalar var ki bence asıl tehlike onlarda. Kimse bunların içinde ne olduğunu sorgulamadı, merak edip içindekiler kısmına bakanlar da ne olduğunu anlamadı. Sadece gıdalar da değil üstelik, temizlik maddeleri bile ölüm saçıyor. Çok değil, bundan sadece altmış, yetmiş yıl öncesindeki insanların fotoğraflarına bak; bir tane şişman insan göremezsin. Şimdiyse zayıf kimse kalmadı. Yine bundan altmış, yetmiş yıl önce ne şeker ne de kanser vardı. Şimdiyse her on insandan dokuzu şeker hastası, biri de kanser. Ne acı bir tablo ama gerçek ve maalesef git gide kötüleşiyor. Yine de bunlar güzel günlerimiz..."

Sadi Amca haklıydı. Günümüzde öldürmeyen ama süründüren, tonla para kaybetmemize sebep olan hastalıklar oldukça fazlaydı. Bu hastalıkları tetikleyenin ise işlenmiş gıda ve çocuklar için rengârenk süslenmiş şekerlemelerin olduğu yadsınamaz bir gerçekti. Aslında biz onları ödüllendirdiğimizi sanırken çocuk yaşta zehirlemeye başlıyorduk. Ancak bundan daha kötü ne olabilirdi ki? Merakla sordum:

"Neden öyle dedin Sadi Amca? Bundan daha kötü ne olabilir ki?"

Sadi Amca hemen cevap vermek yerine gözlerini kısıp etrafına bakındı. Ardından bana doğru biraz daha eğilip başka bir şey söyledi:

"Telefonun yanında mı?"

O sırada cebimde sağa sola çevirip durduğum telefonu çıkarıverdim:

"Evet, işte burada."

Sadi Amca telefonuma bir düşmana bakar gibi baktı:

"Onu hemen buradan uzaklaştır."

Bu isteğe biraz şaşırdım. Onca kez konuşmuş olmamıza rağmen ilk defa benden böyle bir şey talep etmişti. Yine de sorgulamak yerine söylediği şeyi yaptım; telefonu çantama koydum ve o sırada sokakta oynayan komşu kızı Sevilay'ı çağırarak çantamı onunla eve gönderdim. Sadi Amca çanta uzaklaşana kadar tek kelime etmedi ve sessizce çantanın uzaklaşmasını izledi. Sevilay eve girince tekrar bana döndü. Yüzü her zamankinden daha ciddiydi:

"Aldığım istihbarata göre gizli güçler harekete geçmiş. Yakında dünyada büyük bir kargaşa çıkacak."

Sesi fısıltılı ve sanırım kurduğu cümlelerin ciddiyeti nedeniyle de biraz ürkütücüydü.

"Ne kaosu? Hem neden? Bu gizli güçler bizden ne istiyor?"

Sadi Amca bana doğru biraz daha eğilerek çok gizli ve önemli bir bilgiyi aktarır gibi konuştu:

"Amaçları dünya nüfusunun üçte ikisini yok etmek. Bunun için yıllardır altyapı oluşturuyorlardı. Sonunda harekete geçtiler. Yakında çok kötü şeyler olacak!"

Herkes gibi ben de bu adamın tuhaf teorilerini kulak ardı edip inanmasam da şu anki ciddiyeti ve sözleri beni

biraz ürkütüyordu. Üzerimde oluşan tuhaf gerginliği atmaya çalışarak gülümsedim:

"İlahi Sadi Amca, ne gizli gücü, ne kaosu Allah aşkına? Dünya nüfusu bugünlerde sekiz milyara yaklaşmış. Kolay mı onca insanı bir anda ortadan kaldırmak? Bence senin biraz kafan karışmış."

Sadi Amca ciddiyetini koruyarak cevap verdi:

"Onların gelip de bizi yok edeceklerini, ellerini kana bulayacaklarını mı sanıyorsun? Niyetleri bizi birbirimize kırdırtmak… Onlar parmaklarını bile kıpırdatmadan, yorulmadan ve incinmeden bu işten sıyrılacaklar. İş bittiğindeyse bu dünya onlara kalmış olacak, tabii geride kalan milyonlarca cesetle."

Evet, itiraf edemesem de beni etkisi altına almıştı. Bir anda, "Peki bunu nasıl yapacaklar?" diye sorarken buldum kendimi. Sadi Amca kendinden emin cevap verdi:

"Domuz gribi aşısıyla!"

Aldığım bu cevap karşısında şaşırarak bakındım:

"Domuz gribi aşısıyla mı? Nasıl yani?"

"İlk önce adına domuz gribi dedikleri bir hastalık çıkardılar ortaya, bu hastalıktan ölenler bile oldu. Amaç, insanları ölümle korkutup bu aşıyı isteyerek olmalarını sağlamaktı. Başardılar da… Dünyada milyonlarca insan hastalığı kapma korkusuyla bu aşıyı yaptırdı. Planları tıkır tıkır işlerken üstüne milyarlarca para kaldırdılar.

NEJLA ARSLAN KURT

SİRAYET

"Yakında dünyada büyük bir kargaşa çıkacak."

Yaşlı adam bütün ciddiyetiyle gözlerini kısarak kurmuştu bu cümleyi. Bir anlığına tüyleri ürperen Elvan, yaşlı adamı pek ciddiye almadı. Zira çocukluğundan beri tanıdığı bu adam, yıllardır böyle hikâyeler anlatıp dururdu. Bu da o klişe hikâyelerinden biriydi sadece. Elvan, yaşlı adamın yanından ayrılırken her ne kadar dikkate değer olmadığını düşünse de duyduklarını zihninden çıkarabilmiş değildi. Akşam haberlerinde salgına ilişkin konu başlıklarına göz atınca bir kez daha yaşlı adamın söylediklerini anımsadı. Tedirgin hissetse de üzerinde durmadı. Ne olduysa akşam uyumak için odasına çekildiğinde oldu. Gece yarısı uyanmasına sebep olan sesler hayatını değiştirecekti…

www.hayatyayinlari.com

9 786051 513379

₺30

twitter.com/hayatyayinlari
facebook.com/hayatyayinlari
Instagram.com/hayatyayinlari